

odeva izdajateljcev namen: nuditi pripomoček za enotno uporabo zakona s prinosi, ki so sestavljeni v najkrajši obliki in v čistem jeziku. To se je piscu skoro vsesokoli tudi posrečilo. Seveda je težko dati primere rešitev in sodba in povzem abstraktni obliki. Ako jim ni dan za podlago tudi izmišljen dejanski stan, izgledajo marsikateri obrazci preveč šablonski. V svojem jedru pa so pravilni in je šteti za to te obrazce kot dopolnitev njegovega Potsetnika, ki so kaj pripravni, da uvedejo v prakso novega k. p.

D. R. S.

Dr. Bilimović Aleksander: Kritische und positive Bemerkungen zur Geldwertheorie. II. Teil. Separatni odtisk iz II. knjige, 5. zvezek (1931) »Zeitschrift für Nationalökonomie«. Dunaj, Berlin. Str. 695—732.

Dr. Metod Dolenc: O zahtjevu za ponavljanje krivičnoga postupka. Posebni odtisk iz Mjesečnika 1931., št. 9. Str. 19.

Dr. Solnař Vladimír: L' individualisation de la peine dans la nouvelle législation tchécoslovaque. Posebni odtisk iz »Bulletin« 1931, št. 2, 3. Str. 11.

Maklecov Aleksander: Das neue Militärstrafgesetzbuch Jugoslawiens. Posebni odtisk iz »Zeitschrift für Strafrechtswissenschaft 1931. Str. 819—821.

Razne vesti.

V Ljubljani, meseca novembra 1931.

Kronika društva »Pravnika«. V spomin na pokojnega predsednika dr. D. Majarona je položilo društvo dne 1. novembra 1931 na njegov grob venec z napisom. — Društvu so pristopili naslednji novi člani: dr. Šuc Stane, odvetniški kandidat v Šošanju, dr. Vidoevič Matija, odvetnik v Dubrovniku, dr. Jurković Joso, univerzitetni docent v Ljubljani, Lajovic Anton, apelacijski sodnik v Ljubljani, dr. Visenjak Alojz, odvetnik v Ptuj.

Osebnosti vesti. Za starešino sreskega sodišča v Kranjski gori je postavljen dr. Bregar Stanko. — Postavljeni so: za banskega inspektorja dr. Andrejka Rudolf, za banskega svetnika dr. Maraž Dioniz, za sekretarja v notranjem ministrstvu dr. Šiška Janko, za sreske načelnike dr. Čuš Tina (Krško), Žnidaršič Josip (Ljubljana), dr. Ogrin Fran (Kranj), Voušek Fran (Kamnik), dr. Hacin Lovro (Dravograd), Makar Milan (Maribor, desni breg), za sreska podnačelnika Bavdek Ivan (Kočevje) in dr. Vidic Janko (Logatec); dalje za banskega svetnika pri banki upravi dunavske banovine v Novem Sadu dr. Mlekuž Josip. Postavljena sta: za svetnika pri direkciji pošte in telegrafa v Ljubljani dr. Kurbus Bogdan, za sekretarja pri upravnem sodišču v Celju dr. Lininger Ivan. — Imenovana sta za notarja dr. Zevnik Anton v Kamniku in Kogej Jakob v Mariboru. — Odvetniško pisarno so otvorili: dr. Mikuletič Fortunat v Celju, dr. Tomišek Gojmir v Višnji gori, dr. Brence Ljudevit v Ljubljani. Preselila sta se z odvetniško pisarno dr. Brajša Stojan v Split in dr. Mojzer Anton v Ljubljano. — Umrli so odvetniki dr. Slavik Edvard, Kvas Miroslav in dr. Jerala Fran.

Dr. Edvard Slavik (20. XI. 1865 do 28. X. 1931). Z dr. Edvardom Slavikom je legel v groben pravi slovenski pravnik, en pravi slovenski advokat.

Moža, ki se je izkazoval s srčno in umstveno kulturo, s plemenitim, trdnim značajem in izredno inteligenco, z ljubeznijo do vsega lepega v prirodi in umetnosti, do resnice in pravice v zasebnem in javnem življenju, bi šlo opisati v celi njegovi veličini, z vseh strani. A tudi zgolj kot pravnik, je prikazen dr. Edvarda Slavika bila takih dimenzij in takega pomena, da bi bilo prav, da drugo pero, sposobnejše in bolj slobodno, očrta njegov lik za glasilo slovenskih pravnikov, — edino, odkar je moral umolkniti naš tržaški »Pravni Vestnik«.

Dr. Edvard Slavik je bil advokat v Trstu. Imel je eno izmed najuglednejših pisarnic, mnogo let v družbi z bivšim svojim šefom dr. Gustavom Gregorinom, dokler ni le-ta med svetovno vojno, zapustivši Avstrijo, vstopil v Jugoslovenski odbor. Poleg civilne prakse se je rad pečal tudi s kazenskimi stvarmi. Povrh pa je, zvest ponosni tradiciji svojega stanu, delal na vsem obsežnem torišču, ki ga je sposobnim in delavnim našim pravnikom nudilo razvijajoče se javno-kulturno, ekonomsko, socialno življenje našega naroda v onih krajih ob morju, na zapadu in jugu Julijskih Alp do Snežnika. Do onega časa, ko so dogodki, ki so preobrazili politično karto našega kontinenta, dovedli tudi v naši ožji domovini do globokih prememb, je Slavikovo delovanje bilo koncentrirano bolj na Trst, na tako imenovano Tržaško okolico, združeno z mestom v eno občino, in hkrati za časa Avstrije, v eno avtonomno »kronovino« ter na ostalo ozemlje, ki gravitira proti Trstu. Tu je bil dr. Edvard Slavik, pravi naš tržaški okoličan, čeprav češke rodovine, res doma: v rodni vasi, v velikem obmorskem mestu, v njegovem bližnjem zaledju. Potem so se pa, po vojni, razmere docela premenile. Našemu narodnemu življenju so bili odvzeti pogoji za daljnji avtonomni razvoj. Ko se je spričo tega pojavilo nagnosko stremljenje po samoohrani in sintezi državljsanske pokorščine in narodne zvestobe, je dr. Slavik med Slovenci in Hrvati Julijske Krajine zrasel iz svojega ožjega delokroga kakor orjak. Z vsem bogastvom srca in uma, s požrtvovalnostjo in junaštvom se je posvetil še bolj kot kdaj prej službi svojega naroda, da bi ga srčil in krepil, mu svetoval in pomagal.

V praktičnem pravniškem delu je dr. Slavik združeval s solidnim strokovnim znanjem, in to v posebni meri, ono skoraj umetniško intuicijo, s katero se mora odvetnik in kazenski branitelj poglobljati v vsak posamezni primer, iskajoč mu prave rešitve z realizmom in fantazijo, z metodičnostjo brez pedantnosti, zasledujoč svoj cilj vztrajno in hladnokrvno, spretno in energično. Vsem, ki so mogli opazovati dr. Slavika pri sodnih razpravah, zlasti tudi kot kazenskega branitelja, ostane neizbrisna v spominu sugestivna pojava tega moža: njegovo duhovito lice, ostrih črt, njegov pronicavi, bistri pogled, skoraj še bolj zgovoren kot njegova beseda, ki je bila tako priprosta in tehtna, tako prepričevalna s svojo železno logičnostjo in z neizčrpno, a hkrati svojo jezgrovitostjo argumentacije. Kako mu je lice kakšenkrat zažarelo v ogorčenju, kakšenkrat še rajši se nasmehnilo v ironiji in sarkazmu, kadar je bilo treba razkrivati laž in zavračati krivico in nasilje! Kako je dr. Slavik sam za sebe preziral frazo, kako jo je znal zdrobiti in razpršiti, če so jo drugi rabili pred njim!

Dà, pravnik-advokat brez madeža, brez bojzani, to je bil dr. Edvard Slavik.

Gotovo je bil pravnik dr. Slavik široki javnosti najbolj znan, kolikor je nastopal kot advokat ali kazenski branitelj na sodišču. Ali prav tudi kot pravnik se je on izkazal pri svojem drugem delu morda še bolj, čeprav manj vidno. Kot odbornik pri raznih zadrugah in društvih je bil vedno tudi njihov najbolj uvaževani pravni svetovalec. Pri socialnem in političnem snovanju našega življa v onih krajih je njegova pravniška zdrava pamet — ta najznačilnejša odlika njega kot pravnika — pomagala postavljati trdno podlago našemu delu in ga voditi po varnih potih. Pri upravljanju in urejevanju »Edinosti«, v zastopanju naših narodnih pravic in interesov v javnih korporacijah in nasproti oblastvom, povsod, vsekdar, tudi v najtežjih in najnevarnejših momentih, je dr. Slavik, s taktno umerjenostjo in z možato odločnostjo, ves zavzet za stvar, katero je branil, a tudi poln razumevanja za nasprotnikovo stališče, dajal polno mero svojega znanja in svoje skušenosti, svojega ostroumnega prodiranja v bistvo stvari in čudovito hitrega in sigurnega spoznavanja prave poti, ali vsaj, če ni bilo drugače mogoče, najboljšega izhoda.

Dr. Edvard Slavik ni na žalost imel ambicije, da bi ostali za njim trajni dokazi njegovih visokih pravniških sposobnosti, ki bi bili ohranili njegovo ime poznejšim rodovom. Narobe, rad je ostajal v senci anonimnosti, zadovoljujoč se s tem, da je on dajal inspiracijo, da je on začrtaval koncept, prepuščajoč drugim zadoščenje priznanega avtorstva. Prav radi tega hočem jaz za milega starejšega prijatelja in zvestega tovariša, kot eden onih, ki so imeli srečo z njim v tesnejši zvezi vkupaj delati, tukaj na tem mestu pričati, da je naš narod izgubil v dr. Slaviku pravnika, ki je bil svetovalec in branitelj ne samo posameznikom, nego tudi narodni skupnosti in ki zasluži, da se mu ime zapiše za vedno med ona, s katerimi se ponaha naše slovensko pravištvo.

Dr. Josip Wilfan.

Redna glavna skupščina Advokatske komore v Ljubljani. Dne 24. oktobra 1931. se je vršila redna glavna skupščina Advokatske komore v Ljubljani. Zborovanje je vodil podpredsednik dr. Žirovnik Janko, ki se je po kratkih uvodnih besedah spominjal izza zadnje skupščine preminulih tovarišev, osobito velezaslužnega dolgoletnega predsednika advokatske komore dr. Majarona Danila.

Poročilo o delovanju odbora v poslovnem letu 1930/1931 je podal hkrati z računskim poročilom dr. Lovrenčič Ivan. Iz poročila je bilo razvidno, da je bilo komori v minuli poslovni dobi predloženih v reševanje 1459 zadev. Ta številka dokazuje, da je poslovanje komore v zadnjem času zelo naraslo. Poročevalec je nato ugotovil, da je štela komora 1. julija 1931 točno 250 članov, advokatskih pripravnikov pa 61.

Zunanje poslovanje komore se je osredotočilo v udeležbi na pravniškem kongresu v Bratislavi, na katerem so zastopali komoro trije delegati. Zanimiva je bila tudi ugotovitev živahnega delovanja Saveza advokatskih komor, ki je našlo izraza v številnih resolucijah, ki so bile predložene ministru pravde. Često je bila komora pozvana, da poda svoje mišljenje o raznih zakonskih osnutkih. Takim pozivom je komora tem raje ustregla, ker so ti zakonski načrti često tudi posegali v interesno sfero advokatskega stanu. Zlasti je komora dosegla remeduro kazenskega sodnega postopka, da so advokatski pripravniki dopuščeni

kot namestniki branilcev pred okrajnimi sodišči. V pogledu blagajniškega poslovanja komore je važno dejstvo, da so bile iz podpornega sklada razdeljene podpore revnim vdovam advokatov v skupnem znesku 33.100 Din. Pri določitvi komornega prispevka za leto 1932 je sklenila skupščina, upoštevajoč vladajočo gospodarsko krizo, da se zniža prispevek na Din 300.— za advokate, dočim ostane prispevek za advokatske pripravnike po Din 100.— nespremenjen.

Pri volitvah je bil za predsednika izbran dosedanji podpredsednik dr. Žirovnik Janko, za podpredsednika dr. Krivic Rudolf, za odbornika na izpraznjeno mesto dr. Müller Fero. V disciplinski svet, ki se obnovi vsako leto za šest izžrebanih članov, so bili izvoljeni: dr. Boštjančič Leopold, dr. Kalan Ernest, dr. Lovrenčič Ivan, dr. Tavčar Ivan, dr. Urbanc Anton, dr. Žužek Bogdan. V komisijo za advokatski izpit je skupščina izvolila: dr. Adlešiča Jura, dr. Hacina Josipa, dr. Krejčija Viljema, dr. Krivica Rudolfa, dr. Sajovica Josipa ml., dr. Smoleta Albina, dr. Šviglja Antona in dr. Tekavčiča Frana.

Pri slučajnostih se je skupščina bavila z raznimi stanovskimi vprašanji po predlogih članstva. Sklenilo se je tudi, da se ustanovi lastno strokovno glasilo in je bilo naloženo novemu odboru, da to izvede.

Prvi shod pravnikov slovanskih držav v Bratislavi l. 1933. Kakor sili dandanašnja potreba vse evropske države, da bi se v interesu gospodarske varnosti in zavarovanja trajnega delovnega in tvornega miru evropskega prebivalstva vzajemno zблиževale in sporazumevale ter s tem pripravljale bodočo novo uravnovešeno evropsko tvorbo, tako je zlasti dolžnost pravnikov sosednih si držav, da začno v lastnem področju polagati temelje pravnim pogojem te bodoče tvorbe. Dolžnost sodelovanja zadeva v prvi vrsti pravnike slovanskih držav brez razlike narodnosti, kajti zanje veljajo za vzajemno sodelovanje še drugi ugodni in uspešni pogoji kakor:

1. Potreba, da se spoznavajo pravniki med seboj kot svobodni državljani novih slovanskih držav, za katere so povečini že dokončali zakonodajno zedinjevalno delo.

2. Spomin na doslej mogočno delujoča skupna izročila iz njih kulturne zgodovine.

3. Idejna vez slovanske miselnosti, katero je treba koristno in ustvarjajoče prilagoditi duhu vseobčne kulture in vzajemnemu prijateljskemu sožitju današnjih evropskih državnih tvorb.

4. Bližje jezikovno sorodstvo, ki omogoča hitro izmenjavo znanstvenih nazorov brez znanja tujih jezikov.

Zavest tega skupnega znanstvenega sodelovanja se je pojavila na III. shodu češkoslovaških pravnikov v Bratislavi leta 1930., kjer se znanstvenih razprav o pravnih vprašanjih iz češkoslovaškega prava niso udeležili le tovariši slovanskih in drugih evropskih držav, marveč tudi tovariši z daljnega Japonskega ter je bil predložen predlog, da naj se ustvari bolj živahno vzajemno sodelovanje pravnikov slovanskih držav.

To misel so sprejeli soglasno na zasebnem posvetovanju nekateri slovanski udeležniki, ki so sklenili prirediti v slovanskih državah vzajemna znanstvena predavanja in sklicati pravnike slovanskih držav na prvo javno znanstveno zborovanje.

Tekom leta 1931 so temu pritrdili uradi, ustanove, korporacije, društva in posamezniki v slovanskih državah in je bil ustanovljen pripravljalni odbor, naveden spodaj.

Pripravljalni odbor je imel svoja posvetovanja v Krakovu, Varšavi, Sofiji, Beogradu, Skoplju in Pragi in je sklenil soglasno to-le:

1. Pripravljalni odbor poziva pravnike slovanskih držav na prvo javno znanstveno zborovanje v Bratislavo jeseni 1933.

2. Ustanavlja tele znanstvene odseke za: I. zasebno pravo, II. trgovsko in menično pravo, III. civilni sodni postopek, IV. kazensko pravo, materialno in postopek, občno in vojaško, V. ustavno in upravno pravo, VI. gospodarska in finančna vprašanja, VII. zgodovino slovanskega prava.

3. Nujno prosi pravniške urade, ustanove, korporacije, društva in posameznike, da bi prispevali uslužno k dostojnemu uresničenju prvega znanstvenega shoda pravnikov slovanskih držav in poslali najpozneje do 31. dec. 1931 pripravljalnemu odboru predloge o vprašanih za posamezne znanstvene odseke. Izbrana temata bodo dogotovljena pismeno najpozneje do 1. febr. 1933. Spisana dela naj po možnosti ne presegajo treh tiskovnih pol. Dela bodo honorirana.

4. V mesecih marcu in aprilu 1933 bodo priposlana znanstvena dela natisnjena in razposlana za študij priglašnim udeležnikom in gostom. Pripombe k delom se morejo podajati do 1. sept. 1933. Znanstvena dela in pripombe naj bodo podani v avtorjevem jeziku in priložen jim bodi jednat obseg njih bistvene vsebine, ki bo na koncu dela natisnjen v drugih slovanskih jezikih, v francoskem jeziku in poleg tega tudi v jeziku, v katerem se priglasil najmanj ena petina udeležnikov shoda.

5. Udeležnik shoda sme biti vsak absolvirani pravnik, državljan poljski, bolgarski, jugoslovenski in češkoslovaški. Drugi so dobrodošli gostje.

6. Prispevek za shod znaša 25 zlotov, 400 levov, 160 Din ali 100 Kč.

7. Razpravljalni jeziki so jeziki slovanski. O pripustnosti drugega jezika odloča predsednik.

8. Vabila na shod se bodo razpošiljala, ko bodo določena temata shoda in zagotovljeni referenti.

9. Vse dopise je začasno pošiljati na naslov: Dr. Círil Bařinka, odvetnik in glavni tajnik pripravljalnega odbora v Bratislavi.

V Krakovu dne 26. sept. 1931, v Varšavi dne 27. sept. 1931, v Sofiji dne 3. okt. 1931, v Skoplju dne 5. okt. 1931, v Pragi dne 26. okt. 1931.

Dr. Kazimir Kumaniecky, predsednik; dr. S. S. Bobčev, I. podpredsednik; dr. Dragoljub Arandjelović, II. podpredsednik; dr. Jan Kapras, III. podpredsednik; dr. Círil Bařinka, glavni tajnik; IV. podpredsedniško mesto nezasedeno: je pridržano državljanom S. S. S. R.

Člani odbora: Konrad Berezowski, svetnik najvišjega sodišča v Varšavi, Josef Čapek, senatni predsednik v Pragi, dr. Ljuben Danajlov, odvetnik v Sofiji, dr. Rudolf Dominik, univ. profesor v Brnu, dr. Josif Fadenhecht, univ. profesor v Sofiji, dr. Lavoslav Henigsberg, apelacijski sodnik v Zagrebu, N. N. Ikonomov, apelacijski sodnik v Sofiji, dr. Václav Joachim, min. načelnik v Pragi, Dimitr Josifčev, apelacijski sodnik in predsednik Zveze bolgarskih sodnikov v Sofiji, dr. Stanko Trapajne, univ. profesor v

Ljubljani, dr. Konstantin Mačik, podpredsednik višjega deželnega sodišča v Košicah, Vasil N. Mitakov, predsednik kodif. kom. v Sofiji, dr. Antoni Peretiatkowicz, univ. profesor v Poznaju, dr. Živojin Perić, univ. profesor v Beogradu, Stanislaw Peszyński, odvetnik v Varšavi, dr. Ivo Politeo, predsednik advokatske komore v Zagrebu, dr. Rudolf Rauscher, univ. profesor v Bratislavi, Ivan Runevski, predsednik odvetniškega sveta v Sofiji, dr. Kamil Stefko, univ. profesor v Lvovu, dr. Ivo Subbotić, min. načelnik v Beogradu, Leon Sumorok, svetnik v Vilnu, dr. Anton Urbanc, odvetnik v Ljubljani.

(Po praškem Pravniku.)

Glasovi zoper psihoanalizo. Vera v rešilno moč psihoanalize, ki so jo oznanjali Sigmund Freud in njegova šola, pojema. Kakor znano, uči Freud, da psihoanaliza leči nevroze in psihoze. Hipnoze in sugestivne metode odstranjajo samo pojave navedenih bolezni; jedra bolezni se ne dotikajo. To jedro tvorijo seksualne želje, zastrti goni. Jedro ostane zakrito s plastmi nevrotičnih motenj, a te se pojavljajo telesno (konverzije). Psihoanaliza mora prodirati do najzgodnejše detinske dobe, mora se baviti zlasti s sanjami, mora odkrivati vzroke odrinjenih gonov, mora razlagati včasih nedoumne simbole itd.; ko pa odkrije in razloži pacientu vzroke motnje, postane psiha nezavisna od tajne sile, ki vzdržuje motnje, — in pacient ozdravi. Ni, da bi govorili obširno o pomenu Freudove terapije duševnih bolezni za kazensko pravo. Ako bi obveljala kot pravilna, morala bi se — seveda — tehnika kazenske procedure postaviti na čisto nov temelj, nastopila bi potreba znanstvenega proučevanja značaja poedinih zločincev. Zdi se pa, da so praktični uspehi Freudove šole tako zelo omajani, da navzlic velikemu številu njegovih pristašev med zdravniki in lajiki, navzlic mnogobrojnim psihoanalitičnim klinikam ni več daleč temeljit preobrat v oceni Freudovih znanstvenih metod. Čas za nove metode v kazenskem postopku, oprte na Freudovo globočinsko psihoanalizo, še ni prišel in bržčas nikoli ne pride. Prepričevalni dokaz za to vidimo v razkroju njegove šole na precejšnje število drobcev, pa tudi v dejstvu, da ga resna znanost odklanja. Ugledna revija, monakovski »Süddeutsche Monatshefte« je izdala v avgustu 1931. posebno številko pod devizo »Gegen Psychoanalyse«. V tej se oglašajo zelo ugledni pisatelji vseskozi zoper Freudove metode. Redakcija sama očita ironično v uvodniku Freudu, da je pobegnil v svojo nevrozo: »Die Wahrheit für eine Neurose zu halten«. Prof. Hoche (Breisgau) je napisal razpravo o psihoanalitičnem pokretu v okviru zgodovine duha in trdi, da je celo nedokazano, da bi kdorkoli kadarkoli vsled odrinjenja starih afektov zbolel, a da Freud in njegovi privrženci nikjer ne govore o izvirihih hib v metodi. Dunajski priv. doc. Allers, zdravnik, razglablja o predpostavkah psihoanalize v pogledu svetovnega naziranja in označuje psihoanalizo za spaček (Ausgeburd) materialističnega naturalizma. Prof. Friedländer (Freiburg) se izraža porazno o psihoanalitični terapiji; nad trideset let se je bavil z njo, pa je prišel do spoznanja, da se Freud nima svojim prijateljem za nič, tisku za vse zahvaliti. Berlinski zdravnik Placzek navaja nevarnosti Freudove terapije, zlasti pri razlaganjih sanj, ki utegnejo pri lastnih »vernikihi« dovesti do hudih nesreč. Maylan (Monakovo) pač hvali genialno zamisel Freudovih tez, ali on sodi, da se njegova šola nahaja na razpotju, kajti Freud je delal iz sovrastva, ki ga je izpodbadalo kakor želo v mesu, »alle geistigen Werte

zu unterwühlen, an deren ihm unerreichbarer Höhe er als Sehnsüchtiger geblendet litt.« (Avtor menda namigava na dejstvo, da medicinska fakulteta na Dunaju ni nikdar ponudila Freudu, ki je na Dunaju živel in deloval, vseučiliške stolice). Helena Klepetar (Dunaj), ki je bila sama bolnišnična sestra, popisuje način, kako so jo psihoanalitično lečili, in navaja o seksualnih stvareh smešno drastične stvari, ki jih tu niti ne bi mogli ponavljati. Prof. Aschaffenburg (Köln) govori s stališča kriminalne politike. On se sklicuje na to, da so razni svetovni kongresi, veljajoči vprašanju izvrševanja kazni, že pristali na misel, da bi bilo najbolje izrehati kazni na prostosti brez določene dobe. To idejo pisec pozdravlja, ampak samo pogojno, če se po človeški moči sploh dá zanesljivo spoznati bit vsakega poedinega zločinca. Pomoč za rešitev te naloge bi bila dobro došla, pa naj pride od koderkoli. Toda ona nas ne sme voditi v zablode, kakor Freudove metode in zato odklanja njegovo psihoanalizo. — Tehni glasovi navedenih pisateljev, ki uživajo po večini evropski sloves, bodo našli gotovo pravičnega razumevanja tudi pri pravniki, ki se bavijo s kriminalno politiko.

Dr. Metod Dolenc.

Zasebne tožbe v kazenskih stvareh v Nemčiji — uradno odpravljive.

Zasilni zakon za Nemčijo, ki je bil izdan dne 6. oktobra 1931., ima v 6. delu zanimivo določbo, da sme sodišče samo zasebno tožbo radi žaljenja časti od vložitve tožbe pa do razglasitve sodbe v 2. instanci na ta način odpraviti, da postopek ustavi, češ da je krivda storilca majhna, a posledica dejanja da so neznatne narave, da torej stvar ni vredna nadaljnega sodnega pregona. Zoper takšen sklep imajo stranke pravico takojšnje pritožbe. Stroške postopka sme sodišče na obe stranki primerno razdeliti. Referent senat. preds. Baumbach (Berlin) je v »Deutsch. Jur. Zeitung«, (1931, str. 1285) to novoto toplo pozdravil, pa vendar izrazil neke pomisleke glede drugih zasebnih pregonljivih deliktov izven žalitev časti. Seveda ni nobene potrebe, da bi se stranke za malenkostne, praktično brezpomembne žalitve tožarile in državi povzročale brezplodno delo in s tem tudi kopo bremen. Ugovarjati pa se dá, da bi morala država tako določbo seveda najprej sama za uradno pregonljive zločine ustanoviti, ki so včasih baš tako neznatnega pomena, kakor žalitve na časti. Tega pa ne stori, ker vztraja — zase — pri načelu legalitete. Vsekakor pa daje Nemčija z omenjeno določbo sodnikom znova velike pravice in jim na ta način izkazuje veliko zaupanje. Ali se bo ta novota v sodnem kazenskem postopku obnesla, bo pač odvisno od vprašanja, po katerih objektivnih vidikih bo sodišče upoštevalo ali neupoštevalo subjektivno barvane nagibe k tožbam radi žalitve časti. Zdi se nam, da bo treba v tem pogledu najtemeljitejših poizvedb o značaju in položaju obeh strank in da bodo le-te, če naj bo ustavitev res upravičena, zahtevale še več dela, kakor pa izvedba kazenske pravde same.

Dr. Metod Dolenc.

Popravki. Čitatelji naj izvolijo popraviti naslednji dve napaki v zadnji (9, 10) številki »Slovenskega Pravnika«. Pisec članka na strani 282. »Postopek ob izvajanju § 462 o. d. z. ...« je dr. Josip Tomšič, ne Ivan. — Na str. 296., vrsta 11. mora stati namesto »predsednik« pravilno »podpredsednik«.